

τοιος αρ Αιας ωρτο πελωριος ερκος Αχαιών,
 μειδιων βλοσυροισι προσωποισι· νερθε δε πασσιν
 ηΐε μακτρα βιδας, κραδαων δολιχόσκιον εγχος.
 τον δε και Αργειοι μεγ εγηθεον εισορωνντες·
 Τρωας δε τρομος αινος εληλυθε γυια εκαστον,
 Εκτορι τ αυτη θυμος ενι στηθεσσι πατασπεν.

Ησιοδος, Θεογονια 775—9, 811—3

Ενθα δε ναιεταει στυγερη θεος αθανατοισι,
 τοιος αρ Αιας ωρτο πελωριος ερκος Αχαιων,
 δεινη Στυξ, θυγατηρ αφορροου Ωκεανοιο
 πρεσβυτατη· νοσφιν δε θεων κλυτα δωματα ναιει
 μακρησι πετρησι κατηρεφε· αμφι δε παντη
 κισιν αργυρεασι προς ουρανον εστηρικται.

★

Ενθα δε μαρμαρεαι πυλαι και χαλκεος ουδος
 αστεμφης, ριζησι διηνεκεσιν αρηρως.

Απολλωνιος Ροδιος, Αργοναυτικά Α 1002—11

Ως δ στε δουρατα μακτρα γεον πελεκεσσι τυπευτα
 υλοταμοι στοιχηδον επι ριγγμινι βαλωσιν,
 αφρα νοτισθεντα κρατερους ανεχοιατο γομφους·
 ως οι ενι ξυνοχη λιμενος πολιοιο τεταντο
 εξειης, αλλοι μεν εξ αλμυρον αθροσι υδωρ
 δυπτοντες κεφαλας και στηθεα. γυια δ υπερθεν
 χερσφ τειναμινοι· τοι δ εμπταλιν, αιγιαλοιο
 κραατα μεν ψαμαθοισι, ποδας δ εις θενθος ερειδον,
 αμφω αμ οιωνοισι και ιχθυσι κυριμα γενεσθαι.

Ψαλμος 51

3. Τι εγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ, ὁ δυνατὸς ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν; 4. ἀδικίαν ἐλογίσαστο ἡ γλῶσσα σου· ὥσπερ ξύρον ἠκονημένον ἐποίησας δόλον. 5. ἠγαπήσας κακίαν ὑπὲρ ἀγαθωσύνην, ἀδικίαν ὑπὲρ τὸ λαλῆσαι δικαιοσύνην (διαφάσμα). 6. ἠγαπήσας πάντα τὰ ῥήματα καταποντισμοῦ, γλῶσσαν δόλιαν. 7. διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς καθελοὶ σε εἰς τέλος· ἐκτίλαι σε καὶ μεταναστεύσαι σε ἀπὸ σκηνώματός σου καὶ τὸ ριζώμα σου ἐκ γῆς ζώντων (διαφάσμα). 8. σφόνται δίκαιοι καὶ φοβήθησονται καὶ ἐπ' αὐτὸν γελάσονται καὶ ἐρροσίν· 9. ἴδου ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐθέτο τὸν Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπηλπισεν ἐπὶ τῷ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ. 10. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐλαία κατακαύσας ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. 11. ἐξομολογήσομαι σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι ἐποίησας, καὶ ὑπομένω τὸ ὄνομα σου, ὅτι χρηστὸν ἐναντίον τῶν ὁσίων σου.

Ακολουθία εἰς κεκοιμημένους

Αἱ χεῖρες σου ἐποίησαν με καὶ ἐπλάσαν με, συνετίσον με καὶ μαθησομαι τὰς ἐντολάς σου. Ἐλεῆσον με, Κύριε.

Οτι εγεννηθην ως ασκος εν παχνη, τα δικαιωματα σου ουκ επελαθομην. Ελεησον με, Κυριε.

Νειωτερος εγω ειμι, και εξουδενωμενος, τα δικαιωματα σου ουκ επελαθομην. Αλληλουια.

Μετα των Αγιων αναπαυσον, Χριστε, την ψυχην του δουλου σου, ενθα ουκ εστι πονος, ου λυπη, ου στεναγμος, αλλα ζωη ατελευτητος.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος Β 539—46, 1248—56

Και σαν πουλακι ουτε βραχει και χαμοκουκουδισει
κι ο ηλιος εβγει να το δει, να το ζεστοκοπησει,
κατσει ζημιος ψηλο δεντρο και γλυκοκελαηδησει,
κι απλωσει τα φτερουγια ντου, το στηθος πιπιρισει,
ζερωα δεξα γη κι ουρανο χαιραμενο ξανοιξει,
σημαδι τση παρηγοριας και τση χαρας του δειξει·
ετσι κι αυτηνη χαρηκε με γνωση να λογιασει
τοτες τον ηλιο αναδια τζη, οπου τση διδει βραση.

☆

Την ωρα που ο Αυγερινος πασιχαρος προβαινει,
κι απο τση γης το προσωπο η σκοτειναγρα θβαινει,
και τα πουλια χαμποπετουν κι αναγαλλιουσιν ουλα,
ποιο καθεται ε χλωρο κλαδι, ποιο ε δενδρο, ποιο ε χαρακι,
και το σκοπον του κιλαηδει πασα λογης πουλακι,
και με τη σιγανη λαλια τον ηλιο προκαλουσι,
και πεθυμουσι γληγορα να βγει να τονε δουσι,
η Αρετη σηκωθηκε, το παραθυρ ανοιγει,
και την αυγη τη λαμπιρη με τη χαρα ξανοιγει.

Αλ. Παλλης (μεταφρ. Ιλιαδας 243—50)

...πουχε πενηντα μεσα του γιατακια στην αραδα
απο πελεκητοπετρα, και του Πριαμιου μεσα
οι γιοι πλαγιαζανε κοντα στα λατρευτα τους τερια·
και για τις κορες παλε εκει μες στην αβλη απ αντικρυ
ειταν ανωι και δωδεκα γιατακια στην αραδα
απα πελεκητοπετρα, και του Πριαμιου μεσα
πλαγιαζαν οι γαμπροι κοντα στα λατρεφτα τους τερια...

Διονυσιος Σολωμος

& τον φοβουντου ονιδά.

92

95

το πεδαχου οταν αρχισυ
το κολιμπις να μαθι
ο κολιμπιστις στα βαθι
με το χερι το οδιγα.

το αφυνν, το προσεχου
& αν υδιτο οπος διλιαζη
εφθις τρεχι & τ' αρπαζη

& εφθασε & το πελαλο εθωρουσε
αχνι & με το χερι επεγνε κιμα

Χαφνα κοσση γλιξιφονι που κοδι
την λευκιν της νηκτος βαθια γαληνι
η γηνεκα: πιασμενι απο τον ερο
μοναχι την ακουι & λαχταριζη.
λευκη γαληνη.